U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Bc. M. Š.,** zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Wimětalem, se sídlem Veselá 24, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o návrhu žalobce na vyloučení soudců Krajského soudu v Brně JUDr. Jany Jedličkové, JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D. a Mgr. Milana Procházky z projednávání a rozhodování v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Brně JUDr. Jana Jedličková, JUDr. Tomáš Foltas, Ph.D. a Mgr. Milan Procházka, **n e j s o u v y l o u č e n i** z projednávání a rozhodování v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 20. 4. 2010, č. j. JMK 38862/2010.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor životního prostředí, ze dne 20. 4. 2010, č. j. JMK 38862/2010, jímž zrušil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 3. 2. 2010, č. j. MUBR 7846/2010. Tímto rozhodnutím městský úřad zastavil řízení ve věci registrace Honebního společenství Poštorná – Háje.

Poté, co byl žalobce poučen o složení senátu 31 Krajského soudu v Brně, včetně možných náhradníků ze senátů 29 a 30 téhož soudu, podal nyní posuzovanou námitku podjatosti, jež byla krajskému soudu doručena 4. 8. 2010 a následně byla postoupena Nejvyššímu správnímu soudu. V ní vůči jmenovaným soudcům Krajského soudu v Brně namítl, že tito rozhodovali a projednávali věci pod sp. zn. 29 Ca 136/2006 a 29 Ca 74/2008, které v podstatné části souvisely s nyní projednávaným případem. Tito soudci budou podle žalobce zjevně podporovat svá dřívější rozhodnutí ve věci, což vyvolává důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti. Řízení pod sp. zn. 29 Ca 136/2006 se totiž přímo týkalo zápisu Honebního společenství Poštorná – Háje do rejstříku honebních společenstev, v řízení pod sp. zn. 29 Ca 74/2008 pak krajský soud zamítl žalobu druhého Honebního společenstva Poštorná, jehož předsedou žalobce je, na ochranu před nezákonným zásahem Městského úřadu Břeclav, v němž byl spor o existenci tohoto honebního společenstva.

Všichni tři označení soudci podali vyjádření k námitce podjatosti, v nichž sdělili, že k předmětné věci, účastníkům ani jejich zástupcům nemají žádný vztah, a námitku podjatosti proto považují za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Princip nestranného, nezávislého a spravedlivého rozhodování představuje základní pilíř a předpoklad fungování soudní moci; tento princip jsou proto všichni soudci povinni ctít a naplňovat. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci mj. i tehdy, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Důvodem vyloučení je tedy taková povaha subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti.

Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nález sp. zn. I. ÚS 167/94, sv. 6, nález č. 127 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález sp. zn. II. ÚS 105/01, sv. 23, nález č. 98 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupné na http://nalus.usoud.cz).

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. totiž představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

Z nyní posuzované námitky je zřejmé, že žádný z důvodů předpokládaných v § 8 s. ř. s. dán není a žalobce jej vlastně ani netvrdí. Brojí pouze proti tomu, že jím jmenovaní soudci rozhodovali v souvisejících případech. Jak však uvedl zdejší soud v usnesení ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Nao 2/2003, fakt, že soudce krajského soudu již dříve rozhodoval o jiných kauzách téhož účastníka, nemůže být důvodem pro vyloučení soudce. Tento právní názor, potvrzený později například v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. Nao 8/2005, je třeba vztáhnout i na situace, kdy krajský soud rozhodoval ve věci týkající se související otázky mezi obdobnými účastníky. Jak bylo uvedeno

v uvedeném usnesení sp. zn. Nao 2/2003: „*Nejde tu o „předchozí soudní řízení"; takový případ by mohl nastat jen tam, kde by soudce, který o věci rozhodoval u nižší instance, měl rozhodovat také v řízení opravném.*" Je naopak běžnou zásadou rozvrhu práce některých soudů, že věci související či věci týchž účastníků jsou řešeny týmiž senáty, což posiluje i vzájemnou souladnost mezi těmito rozhodnutími.

Protože tedy Nejvyšší správní soud neshledal, že by jmenovaní soudci byli z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, vyslovil tento závěr výrokem svého usnesení (§ 8 odst. 5 věta čtvrtá s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

V Brně dne 31. srpna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu